

Sandefjord 7. oktober 2015: Vedtak i sak 130-2015.

Klager: NN og NN2

Innklaget: Kredinor, Postboks 782 Sentrum, 0106 Oslo.

Saken gjelder: Om purregebyr. Om klager i tide har fremmet en innsigelse han burde fått vurdert.

Thor Dahls gt. 1 A
Postboks 311, 3201 Sandefjord
Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.56.30748
Org.nr.: 971 317 612
www.inkassoklagenemnda.no

1. Kravet.

Saken gjelder opprinnelig en faktura for levert strøm. Hovedkravet var kr 1023,30. Det er betalt, men klager bestrider kravet på inkassoomkostningene.

2. Saksforholdet.

Fordringshaver sendte faktura med forfallsdato 25.03.15. I fakturaen er det opplyst at det vil bli ilagt et gebyr på kr 65 ved purring. På vegne av fordringshaver sendte innklagede den 09.04.15 girobrevet «Betalingpåminnelse/inkassovarsel». Purregebyr var lagt til kravet med kr 65. Betalingsfrist var satt til 23.04.15.

Klagerne betalte fakturakravet etter at inkassovarslet var sendt, men innen betalingsfristens utløp. Innklagede sendte deretter girobrevet «Inkassovarsel/Purring på rest» der klager ble krevd for kr 135,26. Det fremgikk at nytt purregebyr var lagt til kravet. Girobrevet var datert 27.04.15 og betalingsfrist var satt til 11.05.15.

Da restkravet ikke var betalt innen betalingsfristen, ble saken oversendt til inkasso og betalingsoppfordring, tillagt inkassosalær etter lett sats, ble sendt.

Klagerne klaget til Inkassoklagenemnda. De viste til at innklagede misbruker sin stilling i forsøk på å oppnå urettmessig økonomisk fordel.

Klagen ble oversendt innklagede for uttalelse. I sitt tilsvaret til Inkassoklagenemnda redegjorde innklagede for saksbehandlingen og grunnlaget for salærberegningen. Det ble anført at saken var behandlet på korrekt måte.

3. Partene anfører.

Klagerne anfører at innklagede misbruker sin stilling i forsøk på å oppnå en urettmessig økonomisk fordel. I brev datert 27.04.15 krevde innklagede betaling av gebyr kr 130 pluss renter kr 5,25, til sammen kr 135,26. Lovlig purregebyr er i tilfelle kr 65. Det er protestert på kravet over telefon.

Det anføres at innklagede har opptrådt i strid med god inkassoskikk ved å kreve et ulovlig gebyr og ved at de har overført et ulovlig og omstridt krav til inkasso. Innklagede har ikke rett til salær.

Innklagede anfører at saken er behandlet på korrekt måte. Slik faktum viser, er det ikke bestridt fra klager at betaling er foretatt for sent og at klager har unnlatt å betale purregebyr. Fire dager etter forfall på purring/inkassovarsel sendte innklagede et krav bestående av forsinkelsesrente på kr 5,25 et purregebyr fra varsel av 9. april samt et purregebyr for inkassovarsel av 27.april 2015 med betalingsfrist 11. mai 2015. Kravet blir fortsatt ikke betalt. I forbindelse med overføring av kravet til inkasso blir de to purregebyrene på kr 65 konsumert av forskriftsmessige salær.

Retten til å ta purregebyr for purring følger av inkassoforskriften § 1 første ledd. Når det gjelder gebyr for inkassovarsel, følger dette av samme bestemmelses annet ledd. Det er sendt et inkassovarsel på purregebyr uten at betaling er skjedd. Et purregebyr som sådant, er et gebyr som fordringshaver kan kreve erstattet og som

er gjenstand for oversendelse til inkasso. Dette ble forklart uten at klager aksepterte det. Det tariffmessige salæret er beregnet i henhold til gjeldende satser og det er gjort fradrag for 2 purregebyr ved oversendelse til inkasso slik inkassoloven med forskrifter krever.

Det anføres videre at det ikke er fremkommet andre innsigelser enn at klager var «irritert over gebyret». Ved kontakt 30.04.15 ble klager, som en minnelig løsning, bedt om en innbetaling på kr 65, som er ett purregebyr.

4. Inkassoklagenemndas syn på saken.

Saken ble behandlet i fulltallig nemndsmøte 14. september 2015. Nemndas faste medlem Linn Hagesæther fra Kredinor, vek sete til fordel for vara Lina Hellenes fra Euler Hermes, grunnet at Hagesæther er inhabil til å behandle saker fra selskapet hun representerer. Vedtak ble fattet med følgende begrunnelse:

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler Inkassoklagenemnda klage på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven. Loven gjelder inndrivning av forfalte pengekrav, men inneholder ikke regler om hvordan det underliggende sivilrettslige forhold skal løses. Dette er et spørsmål som hører under domstolene. I slike saker tar nemnda derfor ikke endelig stilling til hovedkravet, men bare om det er grunnlag for inkassokostnader. En vurdering av holdbarheten av hovedkravet og de innsigelser som er gjort gjeldende, kan da likevel få betydning.

Det følger av inkassoloven § 17 første ledd at skyldneren plikter å erstatte fordringshaverens nødvendige kostnader ved utenrettslig inndrivelse etter standardsatser fastsatt i forskrifter med hjemmel i § 19. Etter § 17 andre og fjerde ledd kan inkassokostnader likevel ikke kreves dersom kravet ikke er korrekt varslet, det ikke er opptrådt i samsvar med god inkassoskikk, eller der skyldneren hadde innsigelse som det var rimelig grunn til å få vurdert før inndrivningen ble satt i verk, med mindre skyldneren burde fremsatt innsigelsen tidligere.

Klagers innsigelse er at Kredinor misbruker sin stilling i forsøk på å oppnå en urettmessig økonomisk fordel ved å kreve ulovlig gebyr.

Inkassoforskriften gir fordringshaveren rett til en standardisert erstatning uavhengig av de faktiske kostnader, og uten at de faktiske kostnader må dokumenteres, jf § 1-1. Det følger av forskriften § 1-2 at det for skriftlig purring som er sendt tidligst 14 dager etter kravets forfall, og som angir kravets størrelse og hva kravet gjelder, kan det kreves purregebyr på 1/10 av inkassosatsen og at det for inkassovarsel etter inkassoloven § 9 kan kreves det samme. Av inkassoforskriften § 1-3 fremgår det at det i tilknytning til samme pengekrav kan kreves gebyrmessig erstatning for en purring, et etterfølgende inkassovarsel og en betalingsoppfordring. Erstatning for to purringer eller for både en purring og et etterfølgende inkassovarsel kan likevel bare kreves dersom skyldneren har oversittet en betalingsfrist på minst 14 dager fastsatt i den første purringen.

På vegne av fordringshaver sendte innklagede «betalingspåminnelse/inkassovarsel» 15 dager etter kravets forfall. Purregebyr var lagt til kravet med kr 65, som utgjør 1/10 av inkassosatsen, som for tiden utgjør kr 650. Hovedkravet ble betalt etter at purregebyret var påløpt og utgjorde en del av kravet som fordringshaver nå hadde krav på å få dekket. Restkravet ble derfor purret med girobrevet «Inkassovarsel/purring på rest».

Da restkravet fortsatt ikke var betalt innen utløpet av fristen i inkassovarselet 27.04.15, ble saken overført til inkasso og inkassosalær erstattet tidligere beregnet purregebyr i samsvar med regelen i forskriften §§ 2-1, jf 2-2 og 2-3.

Nemnda legger til grunn at hovedkravet er uomtvistet og at klager har erkjent at kravet først ble betalt 14.04.15, altså etter at kravet var inkassovarslet.

Nemnda bemerker at innklagede har sendt to inkassovarsler, idet både varselet av 09.04.15 og 27.04.15 innehar opplysning om at inkasso vil bli iverksatt ved manglende betaling innen gitt betalingsfrist. Inkassoforskriften har ikke uttalelser om adgangen til å sende, og beregne omkostninger ved å sende to inkassovarsler for samme krav.

Nemnda har derfor vurdert forholdet ut i fra rimelighetshensyn. Da betalingsfristen i det første inkassovarselet var oversittet, kunne innklagede ha overført saken til inkasso og med det påført saken inkassosalær. Ved å sende et nytt inkassovarsel, korrigert for betalingen, ble klager gitt en mulighet til å gjøre opp kravet, kun med beregnede purregebyr. Innklagede har ved ikke å sende saken direkte til inkasso gitt skyldner mulighet til å betale et lavere beløp enn om inkasso var iverksatt og har følgelig ikke beriket seg selv økonomisk.

Nemnda er kommet til at innklagede ikke har utsatt klager for urimelig påtrykk eller skade ved å sende to inkassovarsler og samtidig beregne purregebyr for begge.

Klagen har etter dette ikke ført frem, og klager plikter å erstatte fordringshavers inkassoomkostninger.

Vedtaket er enstemmig.

5. Vedtak:

Klager gis ikke medhold.

Rune Jensen
Leder Inkassoklagenemnda